

CHRÁM AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

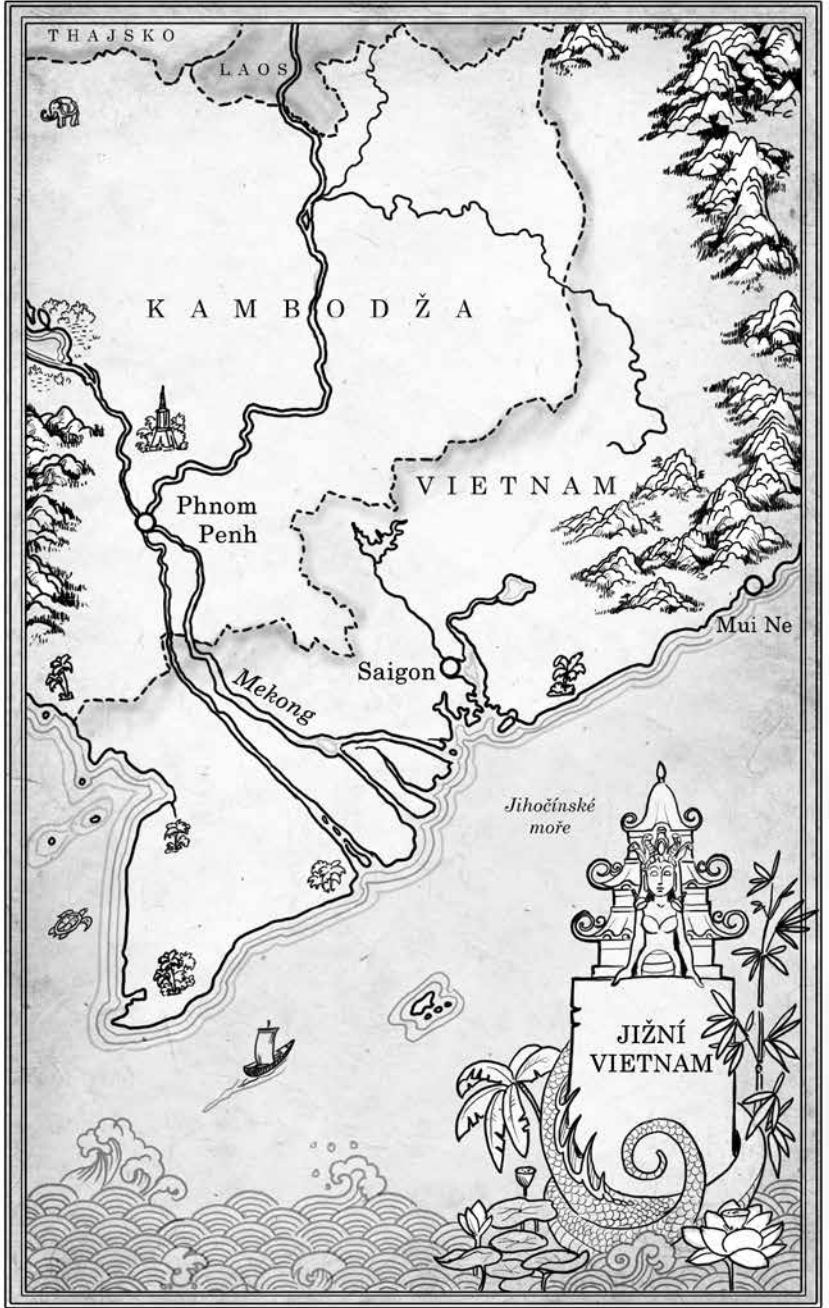
EDICE PEVNOST

CHRÁM AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

EDICE PEVNOST

THAJSKO

LAOS

K A M B O D Ž A

VIETNAM

Phnom
Penh

Saigon

Mui Ne

Mekong

*Jihočínské
moře*

JIŽNÍ
VIETNAM

CHRÁM AZYLU

LUCIE LUKAČOVIČOVÁ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Lucie Lukačovičová, 2024

Cover illustration and drawing © Jana Maffet Šouflová, 2024

Cover art © Jana Maffet Šouflová, 2024

Photo © Medusa Photo, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0186-2 (print)

ISBN 978-80-278-1424-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1425-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1426-8 (pdf)

PROLOG

(PRAHA, 21. STOLETÍ)

Ve sklepení pod dlažbou Starého Města byla tma, rušená jen mihotavým svitem několika svící. Prostor vyplňovaly chvějící se stíny – a spalující bolest.

Teodor seděl na zkřížených nohou, ruce položené na kolenou. Veškerou vůli upínal k tomu, aby se nezhroutil na zem a nezačal křičet.

Měl pocit, že hoří zevnitř. V žilách mu proudil tekutý oheň a do toho žáru jako by se zarávala ledová ostří, kdykoliv se ho dotkla čísi chladná ruka.

Vnitřní plameny v tom místě pokaždé na chvíli ustoupily, aby se záhy vrátily a začaly běsnit s obnovenou silou.

Pak najednou doteky ustaly. Vzduch prosytila vůně bylin. Napětí a bolest, které mu do té doby trhaly svaly, zvolna zeslábly, až se vytratily docela.

„Teo? Slyšíš mě?“ Známý hlas.

Otevřel oči. Snažil se dýchat pomalu a pravidelně. Ačkoliv byl ve studeném sklepení svlečený do půli těla, kůži, dlouhé světlé vlasy spletené v copu i tmavé džínsy měl zbrocené potem.

„Tien? Jak jsem na tom? Nějaká změna?“ zeptal se tiše léčitelky. Nguyen Thi Tien byla štíhlá, tmavovlasá vietnamská dívka, která se narodila v Praze

vietnamským rodičům. Její čeština byla perfektní – a momentálně Tien představovala jedinou dostupnou osobu, která se specializací a znalostmi blížila tradičním asijským mistrům schopným ovlivňovat proudění energií v těle.

Mlčela, uhnula pohledem.

„Zabijí mě to.“ Teodor se neptal, jen konstatoval.

„Nedokážu to zastavit.“ Tien bezradně rozhodila rukama.

„Dobrá. Tohle byl poslední pokus. Musíme výsledek ohlásit Gellértovi,“ pronesl pevně, „jen co se dostaneme někam, kde nám budou fungovat mobility a chytíme signál. Zkusila jsi všechno, co bylo v tvých silách. Když to neúčinkuje, najdeme nějakou alternativu.“ *Taky už pár měsíců téměř nespíš a skoro každý bdělý okamžik věnuješ tomu, jak mě vyspravit, pomyslel si. Takhle to dál nejde.*

„Je mi líto...“ začala. Odmlčela se, sedla si k němu.

„Poslyš, ať se stane cokoli a ať to dopadne jakkoliv,“ důrazně se na ni zadíval, „není to tvoje vina. Já jsem jel do Španělska. Já se tam popral s místní přerostlou zmutovanou užovkou a nechal jsem se otrávit jejím jedem. Já jsem si ve snaze zachránit si kůži zmršil cirkulaci vnitřní energie. Tys u toho ani nebyla.“ Jemně jí položil ruce na ramena. „Už tak jsi zhoubné účinky zpomalila. Udělala jsi pro mě maximum. Žádný zázrak moderní medicíny by nedokázal víc, než co jsi zvládla ty. Jasně?“

„Jasně,“ povzdechla si. Zvolna začala sbírat rozestavěné sošky Buddhů a tajemných orientálních

božstev, které se do klenutého gotického sklepa vůbec nehodily. Zadívala se na komplikovanou mandalu nakreslenou na podlaze, a pak se rozhodla ji tam zatím ještě nechat a nemazat.

„Tak.“ Teodor opatrně vstal, dával si pozor, aby příliš nevynikalo, jak je po neúspěšné snaze o léčbu zesláblý. Plavý cop mu sahal až ke kolenům a na jeho konci měl vpletený nefritový kruh. „Jdeme. Hod' po mně prosím košili a mikinu a rozsviť baterku, ať můžeme pozhasínat svíčky.“

Vyšli do krásného, ač trochu chladnějšího jarního počasí. Praha byla plná kvetoucích stromů, spěchajících místních i turistů, do klikatých uliček občas dolehlo zvonění tramvají a hučení aut.

Podzemní prostory nechali za sebou, bylo to jako vynořit se z hrobky. Tien ji ale používala k maximální možné izolaci od vnějších vlivů, když experimentovala se svými schopnostmi – a hranicemi toho, co Teodor ještě vydrží.

Dostali se na Staroměstské náměstí právě ve chvíli, kdy orloj odbíjel čtvrtou odpolední. Na chvíli se zastavili, aby se nemuseli proplétat davem, který si nechtěl nechat ujít ikonickou podívanou.

Ti dva sice tvořili na pohled poněkud nezvyklou dvojici, ale vlastně nebyli nějak extrémně nápadní. Teodor si dlouhé vlasy stočil do kapuce tmavé mikiny. Pod tou zároveň schovával bílou košili vyšívanou bílou nití – kouzelný neproseknutelný kus

oblečení, nedávnou náhradu za ten, který nepřežil setkání s leptavým jedem hada ve Španělsku. S sebou měl Teo v látkovém pouzdře uložený rovný asijský meč. Což ale při množství historických šermířů, jimiž Praha oplývala, nebylo nic výjimečného.

Tien vypadala zcela všedně, v kapsáčkích a tričku, na zádech si nesla batůžek s bezpočtem různých placek. Mezi nimi se nacházela jedna s lékařským symbolem hada pijícího z misky, vedle byl přišpendlený kovový amulet ve tvaru buddhistického kola dharmy a v látce vyšíty emblém s měsíčním srpkem a písmenem alfa.

Orloj se dal do pohybu a v tu chvíli se velký počet zvednutých rukou snažil zachytit podívanou na mobily.

Teodor sledoval Tienin pohled.

„Kašli na to,“ prohlásil. Upřeně se dívala na vyřezávanou postavu kostlivé Smrti na orloji, která výmluvně pozvedala přesýpací hodiny a zvonila na zvonec. V okénkách orloje se zatím ukazovaly dřevěné figury svatých, jedna za druhou. Pak zakrhal kovový kohout nahoře na stříšce a mechanismus znehybněl. Lidé se začínali rozcházet.

„Brečela bych bezmocí a vztekem,“ přiznala Tien. Teodor ji vzal kolem ramen. Byl rád, že s ním po dlouhých měsících mluví jinak než jako s pacientem – jako s přítelem a spolubojovníkem, o kterého se může opřít.

Ačkoliv Teodorovi ještě nebylo ani třicet a Tien bylo teprve třiadvacet, měli už možnost setkat se

se smrtí opakovaně, zblízka a v nejrůznějších podobách. Jak už se tak občas stávalo těm, kdo byli členy některé ze skrytých organizací, které se zabývaly lovem nadpřirozených monster – jako byl pražský Azyl.

„Nikde v Praze bych nenašel lepšího léčitele, než jsi ty,“ prohlásil Teodor. „Ale naprosto chápu, že tohle je prostě... iritující.“

„Už jsem ztratila pacienty. Jenže vždycky zemřeli následkem zranění. Popálení, vykuchání, rozlámaní. Někteří z nich byli lovci. Ale všichni se stali obětí útoku nějaké nestvůry.“ Pomalu se nadechla a vydechla. „Neléčila jsem nikdy nemocného,“ dodala. „Když jsem se začala vzdělávat v tradičních naukách, měla jsem dost naivní představy o tom, jak budu platná členka Azylu a co všechno potom dokážu.“

„Zázraky?“ naklonil s mírným úsměvem hlavu na stranu.

„Tak nějak. Víím, je to pitomý.“

Nadpřirozené léčení mělo obvykle nějaké háčky a k nim pár řeznických háků. Obzvlášť pokud šlo o nemoci, platilo „svůj k svému“. Oběh jinové a jangové energie mohli léčit ti, kdo ho dokázali vidět či cítit. Křesťanské modlitby zase výborně účinkovaly proti následkům kleteb a uřknutí. Proti normálním nemocem, včetně těch život ohrožujících, se dalo nejlépe bojovat pomocí světské medicíny a vědeckého pokroku.

Zatím se nenašel nikdo – nebo Azyl o nikom takovém nevěděl –, kdo by dokázal, aby fungovala

nějaká moderní hybridní nauka. Pokud někdo začal vykřikovat, že dokáže vyléčit cokoliv od rakoviny po plešatost pouhým přikládáním rukou, lovcům nedalo moc práce ověřit, že jde v lepším případě o placebo. A tudíž si mohli nechat zajít chuť na rozšíření řad vlastních mediků.

„Vůbec to není pitomý,“ ujistil Teodor Tien. „Umíš si představit, co jsem si myslel já, když mě Gellért poslal trénovat do chrámu ve Vietnamu? Že stačí chvíli čučet na kung-fu filmy.“ Vyměnili si pohledy plné vzájemného pochopení. *A to jsem ještě neměl tušení, že tam zůstanu deset let, aby to vůbec za něco stálo,* dodal v duchu.

Pak sáhl do kapsy pro mobil, aby zavolal představenému pražského Azylu.

Gellért nebude rád. Ale hlášení se podat musí.

Kamenný sál, který patřil mezi prostory náležející Azylu, zdobily tapisérie zobrazující rytíře zápasící s nejrůznějšími nestvůrami. Uprostřed stál obrovský dřevěný stůl, u kterého si nikdo nebyl jistý, jak ho kdysi vůbec dostali dovnitř. Světlo zajišťovaly zažehnuté lampy opatřené znakem Azylu: srpkem a písmenem alfa. Na elektrické osvětlení se nedalo spoléhat, protože technika měla v přítomnosti nadpřirozena sklon selhávat, někdy i nenávratně.

Teodor a Tien po zaklepaní vešli. Věděli, že jsou očekáváni. Vzduch mezi vysokým stropem a tlustými stěnami byl těžký a neosobně chladný.

Za stolem, kde ležely nějaké fotografie, listiny, lupa a několik starých knih, seděl představený a vedle něj jeho pobočník Jakoubek. Na opačné straně místnosti u dveří stál Nguyen Van Liem, Tienin starší bratr.

Gellért byl prošedivělý, měl husté obočí, pronikavé oči, široká ramena a ruce jako lopaty. Většinou, coby jeden z nejschopnějších katolických exorcistů, nosil černou sutanu a kolem krku řetěz s masivním stříbrným krucifixem. Jeho styl vymítání obvykle vypadal tak, že dotyčného ducha za řevu „Apaga Satanas!“ prokopal až do příštích Velikonoc.

Jakoubek, ač už úplně stříbrovlasý, byl jeden z nejlepších šermířů široko daleko, agilní a pohyblivý jako rtuť. V civilním oblečení působil vedle Gellérta trochu zvláště. Zrovna něco říkal představenému svým tichým, příjemně zbarveným hlasem. Odmlčel se a pohlédl na příchozí.

Liem trochu strnul, když viděl, kdo vstoupil. Jeho tvář ale zůstala bez výrazu, dokonalá maska sebeovládání, ke kterému byl vycvičený a vychovaný.

Gellért si Teodora a Tien nespokojeně prohlédl.

„Nedá se nic dělat,“ zamručel. „Musíme tě poslat do Vietnamu. Tam máme přesně jeden kontakt a přesně jedno místo, kde je šance, že ti pomůžou.“

„Chrám Azylu?“ Teodorův tón byl neutrální a obličej bez známky emocí, stejně jako Liemův. Nebylo to sice oficiální označení, ale v Praze tak říkali buddhistickému chrámu, s nímž český Azyl udržoval spolupráci.

Vrátil bych se zpátky tam, kde jsem strávil deset let života. Jak mě asi přijmou? Jako dobrého žáka, nebo idiota, co se nechal zrakvit vlastní vinou? Dávalo to smysl, Gellért sotva měl jinou možnost, kam by se mohl obrátit o pomoc. Přesto Teodorovi nebylo zrovna lehké u srdce.

„Tien, jedeš s ním,“ dodal představený. „Někdo musí dohlédnout, aby se neskácel po cestě do škarpy.“

Teodor si uvědomil, že je za Gellértovu charakteristickou nevrlost vlastně vděčný. Vždycky rovnou k věci, žádné chození po špičkách kolem smrtelně nemocného.

„Chvilí potrvá, než opatříme víza a letenky – ale musíme vás ohlásit dostatečně předem,“ oznámil představený. „Takže zítra dopoledne vy dva nástup v botanické zahradě v Troji, ptejte se tam po paní inženýrce Romaně Fišerové.“

V botanické? Teodor krátce kmitl pohledem k Tien, ale ta nenápadně pokrčila rameny na znamení, že taky netuší, o čem je řeč.

„Žádám o slovo,“ ozval se formálně Liem.

„Zamítá se,“ zavrčel Gellért. „Máme tu rozdělanou práci.“

Jakoubek zlehka položil svému nadřízenému ruku na rameno, něco mu potichu řekl, podle tónu to znělo jako námitka. Gellért cosi zavrčel, pak se obrátil na Tienina bratra:

„Ne, Lieme, nemůžeš jet s nimi. Myslíš si, že tady v Čechách vyhlásí monstra dovolenou jenom proto, že si chceš udělat výlet? Je nás málo, a ty víš,

jak nepříjemně málo. Potřebujeme tě.“ Zamračil se. „Žádná diskuze. Teď probereme zbývající záležitosti kolem aktuálního případu.“ Mávnutím přivolal Liema k sobě. Zatvářil se výhružně, když Teodor instinktivně natáhl krk ve snaze zahlédnout obsah dokumentů na stole. „A vy dva! Vaše úkoly jsou: udržet naše spojenectví, zachovat tvář všem podstatným osobám včetně sebe – a nechcípnout. V tomto pořadí!“

S tím se vrátil ke složce s fotografiemi, které porovnával s iluminacemi v ručně psaném svazku. Prstem ukázal na konkrétní podobnost, Jakoubek a Liem se sklonili nad materiály.

Teodor si opatrně odkašlal:

„Předpokládám, že informace o našem chystaném odjezdu není... tajná?“

„Jestli to chceš říct Benediktovi, tak klidně,“ opáčil Gellért s výrazem ve tváři, který říkal: *Vy jste ještě tady?* „Nemám nejmenší náladu na to, aby mi sem vtrhl, chtěl vědět, kde se nacházíš, a podezíral nás, že jsme mu bratra zazdili zaživa jak hříšnou jeptišku. Odchod bez pocty!“

KAPITOLA I.

NEJBLIŽŠÍ JE VLASTNÍ KREV

*Přes kosti mrtvých klopýtají, než se rozední,
bezradné starost souží*

– William Blake
(přel. Jiří Valja)

„Helemese, co ty tady?“ Benedikt rozhodně nečekal návštěvu. V nízkém domku bez patra, který využíval jako svou pracovnu a lovecký úkryt, mnoho místa nebylo. Hodně ho zabíraly knihy, do rohu se sotva vešel kuchyňský kout, k protější stěně pohovka a pár dalších nevelkých kousků nábytku.

Teodor, stojící osamoceně na prahu, se nejistě pousmál: „Můžu dál?“

„No jasně.“ Benedikt moc dobře věděl, že to v žádném případě není jasné. Ještě před rokem a půl byli bratři mezi sebou na nože; a dalo jim oběma dost práce na tom něco změnit. Benedikt, coby lovec samotář, se na Azyl pořád díval se značnou dávkou nedůvěry.

Přesto uvedl mladšího bratra dovnitř, kde mu mávla na pozdrav tmavovlasá Yissl, schoulená v křesílku s knížkou. Dívka měla rysy španělských krás, výrazné tmavé oči a k tomu světlou pleť.

Všechno to ovšem byl výsledek vkusu dávného mystika, který ji vyrobil. Yissl byla golemka.

„Jak je?“ zeptal se Benedikt z nedostatku lepších nápadů, jak začít rozhovor. *Nic moc otvírák*, pomyslel si, *ale furt lepší než „tak co, pořád ještě pomalu umíráš?“*.

„Gellért mě posílá do Vietnamu,“ řekl Teodor po krátké odmlce. „Spolu s Tien.“

„Takže... s tím tady fakt nemůžeme nic udělat.“ Benedikt se snažil, aby to znělo jako neutrální konstatování. Oba lovci se obávali, že to tak dopadne – a přitom doufali, že ne.

Benedikt si mladšího bratra prohlížel, snažil se, aby to nevypadalo vlezle. Ale jeho vrozený druhý zrak, který umožňoval vidět duchy a některé další nadpřirozené bytosti a jevy, mu neukazoval nic neobvyklého.

„Až to na mně začne být vidět, bude už pozdě,“ řekl Teodor suše.

Ksakru, jako kdyby věděl, co mi táhne hlavou. Benedikt se chystal něco nevrle odseknout, ale zarazil se. Uvědomil si, co bratrova reakce znamená. *Jsmo si zase o něco bližší. Zase se jeden ve druhém vyznáme. Nemůžu ho ztratit! Nemůžu ho teď přece ztratit!*

„Jedu s tebou,“ oznámil Teodorovi.

„Ale Gellért...“ začal mladší z bratrů.

„Gellért si může leda tak trhnout krucifixem!“ odpálil Benedikt. „Nejsem člen Azylu a on mi nemůže poroučet! Ostatně co, sám mi ukázal dveře, ať z Azylu vypadnu, jestli se mi tam nelíbí! Já si

chodím, kam chci! A když se rozhodnu letět do Vietnamu, poletím do Vietnamu!“ Pak trochu ztišil hlas. „Jedině že bys mě s sebou nechtěl ty.“

Teodor chvíli mlčel, jeho obličej se změnil v nehybnou masku. Obvykle se to stávalo, když si potřeboval utřídit emoce, nepodléhat jim. Získat odstup od svojí první vnitřní reakce, než dá cokoliv najevo navenek.

Jo, během výcviku ve Vietnamu se mu to určitě hodilo. Dosáhl v tom skoro mistrovství, pomyslel si Benedikt. Nebyl si jistý, jestli ten přístup na bratrovi obdivuje, nebo nesnáší. Nebo obojí.

„Pojedu s vámi.“ Yissl zaklapla knihu s názvem Historie Výmarské republiky. Vstala. „Nechci... nemůžu tady zůstat sama.“ Upřela pohled na Benedikta. „Pokud by to nebylo možné, raději bych po dobu tvé nepřítomnosti nebyla naživu. Tedy, jestli si můžu vybírat?“

Benedikt polkl. Měl představu, jak golemku deaktivovat, ale stala se jeho parťačkou natolik, že mu to připadalo jako vražda. Vzpomněl si na její slova. *Když nikomu nesloužím, nejsem naživu.*

Teodor na ni chvíli bezvýrazně hleděl. Benedikt se snažil odhadnout směr bratrových myšlenek, ale nedařilo se mu to. *Teoreticky je golemka pro členy Azylu asi tak na úrovni kouzelné sekačky na trávu nebo myčky na nádobí. Pouhý magický konstrukt. Jenže Teo se k Yissl vždycky choval dobře. Taky ji viděl v akci. Takže ví, co děvče umí.*

„Nemám žádné námitky,“ pronesl Teodor nakonec. „Obzvlášť když pojedete oba. A dost bych se

vsadil, že ani Gabriel nezůstane pozadu. Řekněte mu to, až se tu večer zjeví.“ Na rtech mu vytanul slabý úsměv, který záhy zmizel. „Mám jen jednu starost, Bene.“ Teodorův hlas se zdál vyrovnaný jako obvykle, nezúčastněný, jako kdyby se bavili o nějakých banálních organizačních záležitostech. „Potřebuješ dvě letenky do Vietnamu. Zpáteční. Kde na ně vezmeš peníze?“ Pak jeho výraz trochu zjemněl. „Mám zkusit říct Jakoubkovi...?“

Benedikt si dokázal představit, že Gellértův pobočník Jakub Stříbrný, kterému nikdo neřekl jinak než Jakoubek, by byl ochoten na vlastní zodpovědnost sáhnout do svých fondů, aby podpořil odpadlíka. *Pokud by to Gellért zjistil, tak by se Jakoubek nechal seřvat pod zemi černou, důkladně si posypal hlavu popelem a provedl všechny náležitě omluvné tanečky. Ale stálo by mu to za to.*

Jenže Benedikt nechtěl peníze od nikoho z Azylu, ani kdyby měl příštího půl roku okusovat k obědu dlažební kostky na Starém Městě.

„Jen se nestarej, Teo. Já si to zařídím.“ Mávl ne dbale rukou. „Kde je vůle, najde se i cesta.“

Zvolna se setmělo a Yissl připravovala na plynovém vařiči vegetariánské špagety k večeři. Dokázala i z těch nejskromnějších surovin vyčarovat dobré jídlo navzdory tomu, že ho nikdy neochutnávala, protože sama nepotřebovala jíst. Ostatně ani pít a dýchat.

Položila na stůl otlučený talíř a obrátila se k Benediktovi, který seděl na zemi u knihovny, obložený několika masivními svazky, v nichž střídavě listoval.

„Já... se omlouvám,“ řekla golemka tiše. Zněla ustaraně, ale věcně. „Nechci pro tebe být přítěž. Můžu něco udělat, abychom ty peníze na letenky sehnali snáz?“

Benedikt musel znovu v duchu vyjádřit obdiv jejímu tvůrci. *I když byl ibn Gabirol nejspíš dost sebestřednej misogyn, tohle se mu musí nechat. Fakt jí vdechlo schopnost vnímavě komunikovat s lidma... a taky rychle se učit.* Cukl mu koutek. *Ačkoliv určitě nečekal, že to bude holka jednou potřebovat k tomu, aby mohla používat mikrovlnku a internet.*

Z neznámého důvodu Yisslina přítomnost na techniku žádný negativní dopad neměla.

„Děláš, co nejlepšího umíš, abys mě udržela naživu. Samozřejmě že jedeš se mnou,“ prohlásil povzbudivě. „Jsme přece partáci, no ne?“

„Ty máš plán, že?“ Golemka sáhla do ledničky pro pivo v plechovce.

Gestem ji zarazil. „Dneska ne. Žádný alkohol a žádné maso. Čeká nás menší výlet.“

„Výlet? Tak to doufám,“ skočil mu nedbale do řeči mužský hlas, „že mě nehodláš nechat doma.“

Gabriel, lehce průsvitný, jak tomu u duchů bývá, se vznášel uprostřed místnosti. Vypadal, že si hová, nohu přes nohu. Přestože se zdál být mladý, povlávaly mu elegantně kolem hlavy bílé vlasy, dlouhé pod ramena. Na sobě měl černé společenské kalhoty

a polobotky, černou košili a vestu se stříbrnou spounou. Navzdory tomu, že bývalý antikvář byl člověk moderní doby, vypadal spíš jako výstřední spirita z devatenáctého století. Oči jako by mu hořely bledým ohněm od koutku ke koutku.

„Jasně, klidně se přidej,“ pokrčil rameny Benedikt. „Jdeme na Vyšehrad pro prachy.“

Gabriel zpozorněl.

„Jakože jen tak?“ zamračil se.

„Myslíš, že jsem úplně blbej?“ ohradil se lovec. „Ne, na to neodpovídej. Ale samozřejmě že ne jen tak.“ Shrnul Gabrielovi situaci s cestou do Vietnamu a Teodorovým zdravotním stavem, který se nelepší. „Jestli v tuhle chvíli nejsem potřebný člověk v nouzi,“ uzavřel lovec vyprávění, „tak už nevím kdy.“

Přízrak zvažněl, poklepával si prstem na rty.

„Všichni víme, že Chrám Azylu nejspíš Teovi pomůže, ale neudělá to pro naše krásný smutný oči,“ přemýšlel nahlas. Nebyl sice svou existencí vázaný ani na jednoho z bratrů coby strážný duch, ale jako rodinnému příteli mu Teodorův osud nebyl lhostejný. „Jedu s vámi. Já letenku nepotřebuju – a vy budete potřebovat mě.“

„Skromný jako vždy,“ rýpl si Benedikt.

„Kdybych byl na místě vietnamských mnichů,“ nedal se vyrušit Gabriel, „okamžitě vás zapřáhnou do nějakého případu, na kterém se mi z nějakého důvodu nechce dělat.“

„Proč nemůžou prostě Teodora zachránit, když k tomu mají prostředky?“ chtěla vědět Yissl